

ring, der ligger omkring Flygtningenævnet, er ikke særlig vanskelig at tage stilling til. Det må være muligt at have en fuldstændig klar stilling til den og en række af de andre forslag, der ligger. Jeg synes, at der er underligt, at det kræver så store overvejelser at give en klar melding på det.

Og så lige angående historien: I de 7 år, hvor der var en socialdemokratisk regering, var der ét forslag på flygtninge/indvandrerrådet, som Enhedslisten stemte for, og det var en aftale, vi lavede omkring de jugoslaviske flygtninge. Ellers stemte vi imod alle andre forslag.

Kl. 13.20

Jeg vil gerne have, også fra den socialdemokratiske ordfører, at det bliver anerkendt, at det intet har at gøre med, om vi var parlamentarisk eller ikkeparlamentarisk grundlag for den socialdemokratiske regering, for ellers vil man bringe sig i den situation fra Socialdemokratiets side, at en bestemt indvandrer/flygtningepolitik vil være kravet til, at vi kan pege på en socialdemokratisk regering fremover.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Sophie Hæstorp Andersen kan naturligvis ikke vide præcis, hvad det var, der skete, før hr. Thorkild Simonsen blev indenrigsminister, men bare sådan til historien:

Fru Birte Weiss havde fået nedsat et udvalg, der skulle udarbejde en integrationspolitik. Hr. Thorkild Simonsen kom til, for nu skulle man have andre boller på suppen, når det drejede sig om flygtningepolitik. De opfandt så en lov om integration. Den lov blev vedtaget alene med Socialdemokratiets og De Radikales stemmer. SF og Enhedslisten stemte imod. De borgerlige undlod.

Så SF står ikke bag den integrationspolitik. Vi syntes, det var godt, at man tog initiativer, og at man kom med en lovgivning, men vi syntes ikke, lovgivningen var god nok.

Formanden:

Fru Sophie Hæstorp Andersen? Nej, så går vi videre i ordførrækken, og det er fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Da regeringens udspil til en ny udlændingepolitik af integrationsministeren og af justitsministeren blev fremlagt på et pressemøde den 17. januar, var Dansk Folkepartis umiddelbare reaktion

entusiasme over, at en pragmatisk ny kurs syntes at være blevet lagt.

Vores reaktion kunne selvfølgelig ikke være anderledes. Regeringen slog jo allerøverst oppe i udkastet utvetydigt fast, at: »antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal begrænses«.

Præcis den holdning har Dansk Folkeparti slået til lyd for gennem alle årene, netop det, at det var antallet af udlændinge, der var problemets kerne. At det var den utroligt store årlige tilstrømning, der var selve problemet, dels for at sikre en ordentlig integration, dels – og det er vigtigt – for at sikre det danske folks velvilje.

Jeg har gang på gang slået fast, at Dansk Folkeparti naturligvis er rede til og vil forhandle også om integration under forudsætning af, at vi bliver imødekømt på ét eneste vigtigt punkt: at masseindstrømningen af udlændinge effektivt standses. Dette så vi og ser vi fortsat som selve betingelsen for, at en ny udlændingepolitik overhovedet lader sig realisere, og som selve betingelsen for, at Dansk Folkeparti vil kunne medvirke til en omfattende integrationspolitik.

Alle hidtidige integrationsplaner er nemlig alene slået fejl, fordi tilstrømningen af nye konstant har været så stort, at intet effektivt har kunnet igangsættes. At regeringen derfor så tydeligt i udspillet slog fast, at antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, skal nedsættes, kunne vi kun modtage positivt.

Nogle dage efter offentliggørelsen af udlændingeudspillet blev jeg sådan lidt overrasket, fordi integrationsministeren på et pressemøde i den internationale presseklub i København udtalte, at formålet med den nye udlændingelovgivning aldeles ikke var at begrænse antallet af udlændinge i Danmark.

Så selvfølgelig, når man får sådan nogle modstridende udtalelser, giver det jo anledning til lidt bange anelser.

Lad os så se på, hvordan det forholder sig med de bebudede stramninger, som af et bredt spektrum af udlændingelobbyen er blevet betegnet som nærmest revolutionerende, og som af de samme kredse sådan rent rutinemæssigt er blevet dømt til at være på kant med menneskerettighederne.

Regeringen foreslår, at de facto-begrebet udgår. Godt. Det var det, regeringen lovede. Det lyder fornuftigt, indtil man erfarer, at begrebet erstattes af et stort set identisk »beskyttelsesbegreb«. Man kalder det noget andet. Altså gammel vin på nye flasker. Hvis det forholder sig an-